

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **K. K.**, zastúpenej A., proti žalovanej **S.**, zastúpenej JUDr. R. K., **o zaplatenie dávky dôchodku v sume 149,64 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III, pod sp.zn. 28 C 103/2010, na dovolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2011, sp. zn. 5 Co 169/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania v sume 28,81 € na účet A., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 28. októbra 2010, č.k. 28 C 103/2010-66 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 149,64 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 149,64 € od 16. apríla 2010 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal voči žalovanej náhradu trov súdneho konania vo výške 131,12 €, ktorú žalovanú zaviazal zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa uzavrela 23. augusta 1996 so žalovanou zmluvu o dôchodku, predmetom ktorej je doživotné plnenie nároku z podporného dôchodkového fondu odporcu vo výške 4 508,- Sk vždy k 15.-temu dňu kalendárneho mesiaca až do dožitia žalobkyne. Žalovaná výpoveďou z 26. októbra 2009 predmetnú zmluvu vypovedala a ako dôvod výpovede uviedla využitie zákonného práva podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka.

Podľa výpovede platnosť a účinnosť zmluvy o dôchodku mala skončiť ku dňu najbližšieho kalendárneho mesiaca, t.j. 15. apríla 2010. Dospel k záveru, že výpoveď je neplatná, keďže predmetom zmluvy o dôchodku nie je opakovaná alebo nepretržitá činnosť alebo záväzok zdržať sa určitej činnosti alebo strpieť určitú činnosť, ale záväzok

niečo dať, resp. opakovane niečo dávať, a teda nie je možné vypovedať ju podľa § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že možnosť odstúpiť od zmluvy o dôchodku by bola v rozpore s jej podstatou, pokiaľ by bola dohodnutá s povinnosťou poskytovať plnenie doživotne. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto zmluvou viazané až do smrti oprávnenej osoby na prijatie dôchodku. Mal za to, že samotná vôľa žalovanej ukončiť svoj záväzok jednostranným neodôvodneným prejavom vôle je potom na ukončenie tohto jeho záväzku nepostačujúca, ak takéto právo nebolo vopred dohodnuté. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. mája 2011, č.k. 5 Co 169/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov odvolacieho konania vo výške 28,81 € do rúk B&S Legal, s.r.o. do troch dní. Dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, čo ho viedlo k jeho potvrdeniu v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na skutočnosť, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, obmedzil odôvodnenie svojho potvrdzujúceho rozhodnutia na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. Na zdôraznenie správnosti uviedol, že predmetná zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú, a to doživotne. Vymedzením povinnosti plniť doživotne zmluvné strany prejavili vôľu byť takouto sumou viazané až do smrti oprávnenej osoby na prijatie dôchodku. Samotná vôľa žalovanej ukončiť záväzok jednostranným prejavom vôle je potom na ukončenie tohto záväzku nepostačujúca. Výpoveď zmluvy o dôchodku danú žalovanou považoval za neplatný právny úkon (§ 39 Občianskeho zákonníka).

Rozsudok odvolacieho súdu napadla žalovaná dovolaním. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. tvrdiac, že jej ako účastníčke konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť podľa názoru žalovanej tým, že odvolací súd (aj napriek možnosti využitia ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p.) svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., pretože sa nezaoberal jej námietkami uvedenými v odvolaní. Namietala nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu a zároveň nesprávne právne posúdenie

veci súdom prvého stupňa v otázke, že za „činnosť“ nemožno považovať záväzok „niečo dať“, pričom s odkazom na právnu teóriu tomuto záveru oponovala. Nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu videla aj v tom, že odvolací súd sa nedostatočne nezaoberal jej odvolacou námietkou, či zmluva o dôchodku je alebo nie je zmluvou na dobu neurčitú. Odvolaciemu súdu vytkla neodôvodnenosť jeho rozhodnutia aj z dôvodu, že sa nevysporiadal

s jej návrhom na postup podľa § 238 ods. 3 O.s.p., keďže požiadala odvolací súd, aby v prípade, ak potvrdí rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku potvrdzujúceho rozsudku pripustil dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu v otázke, či zmluvu o dôchodku uzavretú podľa § 842 Občianskeho zákonníka, možno podľa § 582 Občianskeho zákonníka vypovedať. Ďalej namietala, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie ani v súvislosti s jej odvolacou námietkou, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom, pretože nevykonal potrebné dôkazy (výsluch svedkyne). Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd vzhľadom na to, že závery súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu sú správne, dovolanie žalovanej zamietol. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovanej nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej

veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súde viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Takéto vady konania ale v dovolacom konaní neboli zistené.

Žalovaná existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci jej bola odňatá možnosť pred ním (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré

mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná námietka dovolateľky týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené

rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávany prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola

popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvého stupňa primerane vysvetlil, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy, ktorú posúdil ako zmluvu o dôchodku v zmysle § 842 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktorú za žalovanú podpísala oprávnená osoba. Za predmet zmluvy považoval povinnosť „niečo dať“, a teda mal za to, že nie je možné ukončiť v zmysle ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka výpoveďou zmluvu, predmetom ktorej je povinnosť „niečo dať“. Uzavrel, že výpoveď zmluvy o dôchodku daná žalovanou je v rozpore so zákonom a ako právny úkon je neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd sa v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti dodal, že zmluva o dôchodku je zmluvou uzavretou na dobu určitú, a to na doživotie.

K dovolacej námietke žalovanej, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí neodôvodnil, prečo nevyhovel jej návrhu na vyslovenie prípustnosti dovolacej otázky, dovolací súd uvádza, že odvolací súd nie je povinný návrh účastníka akceptovať a vysporiadať sa s ním. Je totiž len na úvahe odvolacieho súdu, či prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. vysloví alebo nie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Pokiaľ ide o námietku žalovanej spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným

na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ani s nedostatočne zisteným skutkovým stavom súvisiaca námietka žalovanej o postupe súdov nižších stupňov o nevykonaní dôkazov, nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalovanej nie

je ani postupom, ktorým by jej súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (viď napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

Dovolaiteľka namietala, že súd prvého stupňa nesprávne dospel k záveru, že záväzok niečo opakovane dávať, nie je záväzkom na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, čím nie sú splnené podmienky na danie výpovede podľa ustanovenia § 582 Občianskeho zákonníka. Po obsahovej stránke tu žalovaná namieta, že rozhodnutie súdu prvého stupňa (a s odkazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p.) aj odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nesprávne právne posúdenie veci nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Či už je teda názor súdov nižších stupňov v tom, že záväzok niečo opakovane dávať je alebo nie je záväzkom na nepretržitú alebo opakovanú činnosť, súdy právnym posúdením nezaložili procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, ktorá spočíva

v odmene advokáta za jednu právnu službu, ktorú poskytol žalobkyni vypracovaním vyjadrenia z 30. augusta 2011 k dovolaniu žalovanej (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 16,60 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,41 €)] po pripočítaní DPH v sume 4,80 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu predstavuje spolu 28,81 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2011

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

